REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
Franjevačke stube 2
52000 Pazin

Poslovni broj: 1 P-149/2024-30

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Pazinu, po sucu Luki Zeniću, u pravnoj stvari tužitelja Hrvoja Hajnca, OIB: 04885405288 iz Pule-Pola, Šandaljska 30, zastupanog po punomoćniku Shain Lou Pacheco-Vinkoviću, odvjetniku u Puli-Pola, Giardini 3/III, protiv tuženice Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupane po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 2. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja s punomoćnikom te punomoćnika tuženice, 6. studenog 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I Utvrđuju se ništetnim odredbe o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržane u članku 2. Ugovora o namjenskom kreditu solemniziranog u Puli kod javnog bilježnika Franka Čerina pod posl. br. OU-249/06 dana 13. ožujka 2006. godine, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo pa stoga iste odredbe, kao i sve kasnije izmjene te odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

II Utvrđuju se ništetnim odredbe o ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka (CHF) sadržane u člancima 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu solemniziranog u Puli kod javnog bilježnika Franka Čerina pod posl. br. OU-249/06 dana 13. ožujka 2006. godine, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu uz valutu švicarskog franka (CHF) pa stoga iste odredbe, kao i sve kasnije izmjene te odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

III Odbija se kao neosnovan glavni (kondemnatorni) tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 10.608,76 EUR, po osnovi preplate na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku:

- na iznos od 0,10 EUR počev od 11.05.2006. godine do isplate;

- na iznos od 11,05 EUR počev od 11.11.2008. godine do isplate;
- na iznos od 21,09 EUR počev od 15.03.2009. godine do isplate;
- na iznos od 25,89 EUR počev od 17.04.2009. godine do isplate;
- na iznos od 26,90 EUR počev od 19.05.2009. godine do isplate;
- na iznos od 18,16 EUR počev od 19.06.2009. godine do isplate;
- na iznos od 19,77 EUR počev od 22.07.2009. godine do isplate;
- na iznos od 15,73 EUR počev od 18.08.2009. godine do isplate;
- na iznos od 21,80 EUR počev od 15.09.2009. godine do isplate;
- na iznos od 14,78 EUR počev od 21.10.2009. godine do isplate;
- na iznos od 20,04 EUR počev od 17.11.2009. godine do isplate;
- na iznos od 17,55 EUR počev od 15.12.2009. godine do isplate;
- na iznos od 32,97 EUR počev od 16.01.2010. godine do isplate;
- na iznos od 40,31 EUR počev od 17.02.2010. godine do isplate;
- na iznos od 39,89 EUR počev od 16.03.2010. godine do isplate;
- na iznos od 48,66 EUR počev od 16.04.2010. godine do isplate;
- na iznos od 64,73 EUR počev od 18.05.2010. godine do isplate;
- na iznos od 68,18 EUR počev od 16.06.2010. godine do isplate;
- na iznos od 87,07 EUR počev od 16.07.2010. godine do isplate;
- na iznos od 83,38 EUR počev od 13.08.2010. godine do isplate;
- na iznos od 125,59 EUR počev od 16.09.2010. godine do isplate;
- na iznos od 102,78 EUR počev od 16.10.2010. godine do isplate;
- na iznos od 106,83 EUR počev od 19.11.2010. godine do isplate;
- na iznos od 125,27 EUR počev od 11.12.2010. godine do isplate;
- na iznos od 145,24 EUR počev od 13.01.2011. godine do isplate;
- na iznos od 113,40 EUR počev od 11.02.2011. godine do isplate;
- na iznos od 123,23 EUR počev od 11.03.2011. godine do isplate;
- na iznos od 110,52 EUR počev od 13.04.2011. godine do isplate;
- na iznos od 142,10 EUR počev od 14.05.2011. godine do isplate;
- na iznos od 174,29 EUR počev od 22.06.2011. godine do isplate;
- na iznos od 210,88 EUR počev od 15.07.2011. godine do isplate;
- na iznos od 277,02 EUR počev od 13.08.2011. godine do isplate;
- na iznos od 178,36 EUR počev od 15.09.2011. godine do isplate;
- na iznos od 159,05 EUR počev od 13.10.2011. godine do isplate;
- na iznos od 159,00 EUR počev od 16.11.2011. godine do isplate;
- na iznos od 162,58 EUR počev od 14.12.2011. godine do isplate;
- na iznos od 174,81 EUR počev od 11.01.2012. godine do isplate;
- na iznos od 185,01 EUR počev od 16.02.2012.godine do isplate;
- na iznos od 178,16 EUR počev od 17.03.2012. godine do isplate;
- na iznos od 177,66 EUR počev od 14.04.2012. godine do isplate;
- na iznos od 181,25 EUR počev od 16.05.2012. godine do isplate;
- na iznos od 184,89 EUR počev od 21.06.2012. godine do isplate;
- na iznos od 179,35 EUR počev od 18.07.2012. godine do isplate;
- na iznos od 176,98 EUR počev od 18.08.2012. godine do isplate;
- na iznos od 166,16 EUR počev od 20.09.2012. godine do isplate;
- na iznos od 176,82 EUR počev od 18.10.2012. godine do isplate;
- na iznos od 182,45 EUR počev od 17.11.2012. godine do isplate;
- na iznos od 178,76 EUR počev od 11.12.2012. godine do isplate;
- na iznos od 173,12 EUR počev od 16.01.2013. godine do isplate;
- na iznos od 171,39 EUR počev od 16.02.2013. godine do isplate;
- na iznos od 168,77 EUR počev od 11.03.2013. godine do isplate;
- na iznos od 182,72 EUR počev od 20.04.2013. godine do isplate;

- na iznos od 163,70 EUR počev od 16.05.2013. godine do isplate;
- na iznos od 158,11 EUR počev od 10.07.2013. godine do isplate;
- na iznos od 162,49 EUR počev od 16.07.2013. godine do isplate;
- na iznos od 160,60 EUR počev od 17.08.2013. godine do isplate;
- na iznos od 168,28 EUR počev od 11.09.2013. godine do isplate;
- na iznos od 175,04 EUR počev od 11.10.2013. godine do isplate;
- na iznos od 175,63 EUR počev od 11.11.2013. godine do isplate;
- na iznos od 179,65 EUR počev od 11.12.2013. godine do isplate;
- na iznos od 171,96 EUR počev od 11.01.2014. godine do isplate;
- na iznos od 150,53 EUR počev od 11.02.2014. godine do isplate;
- na iznos od 153,05 EUR počev od 11.03.2014. godine do isplate;
- na iznos od 151,15 EUR počev od 11.04.2014. godine do isplate;
- na iznos od 147,68 EUR počev od 11.05.2014. godine do isplate;
- na iznos od 146,99 EUR počev od 11.06.2014. godine do isplate;
- na iznos od 149,79 EUR počev od 11.07.2014. godine do isplate;
- na iznos od 154,93 EUR počev od 11.08.2014. godine do isplate;
- na iznos od 156,81 EUR počev od 11.09.2014. godine do isplate;
- na iznos od 155,33 EUR počev od 11.10.2014. godine do isplate;
- na iznos od 161,03 EUR počev od 11.11.2014. godine do isplate;
- na iznos od 162,54 EUR počev od 11.12.2014. godine do isplate;
- na iznos od 163,14 EUR počev od 11.01.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 11.02.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 03.03.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 16.04.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 11.05.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 12.06.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 16.07.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 11.08.2015. godine do isplate;
- na iznos od 163,48 EUR počev od 11.09.2015. godine do isplate;

po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007.god. (NN 72/02), za period od 01.01.2008.god. do 31.07.2015.god. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana“.

IV Djelomično se prihvaća eventualno kumulirani (kondemnatorni) tužbeni zahtjev te se nalaže tuženici Zagrebačkoj banci d.d. isplatiti tužitelju Hrvoju Hajncu iznos od 3.421,62 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 7. rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V Odbija se kao neosnovan eventualno kumulirani (kondemnatorni) tužbeni zahtjev u preostalom dijelu, i to za isplatu zakonskih zateznih kamata na dosuđeni iznos od 3.421,62 EUR za razdoblje od 13. lipnja 2023. do 6. rujna 2026.

i

r i j e š i o j e

I Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužitelja od 7. rujna 2026.

II Nalaže se tuženici Zagrebačkoj banci d.d. naknaditi tužitelju Hrvoju Hajncu parnični trošak u iznosu od 2.300,00 EUR, zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 6. studenoga 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III U preostalom dijelu, iznad dosuđenog iznosa od 2.300,00 EUR do zatraženog iznosa od 2.550,00 EUR, odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

IV Odbija se zahtjev tuženice za naknadu parničnog troška u iznosu od 1.500,00 EUR kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 13. lipnja 2023. protiv tuženice podnio stupnjevitu tužbu u smislu članka 186.b Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 2/07. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08. – ispravak, 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22., 114/22., 155/23.; dalje u tekstu: ZPP), radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi i isplate, postavljajući uz deklaratorne zahtjeve i manifestacijski zahtjev za dostavu dokumentacije potrebne radi određivanja visine novčane tražbine, uz navod da će kondemnatorni zahtjev konačno odrediti nakon dostave potrebnih podataka od strane tuženice i provedenog financijskog vještačenja. Navodi da je s tuženicom 8. ožujka 2006. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu, broj: 3206301092, solemniziran 13. ožujka 2006. kod javnog bilježnika Franka Čerina pod poslovnim brojem OU-249/06, kojim mu je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti 156.000,00 CHF, namijenjen izgradnji kuće, s rokom otplate od 360 mjeseci. Ugovorom je određeno da se kredit otplaćuje u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF važećem na dan plaćanja, dok je redovna kamatna stopa na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,50 % godišnje i bila promjenjiva sukladno odluci tuženice o kamatnim stopama. Tvrdi da se o odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF nije pojedinačno pregovaralo, da su one bile sadržane u unaprijed sastavljenom tipskom ugovoru tuženice te da mu prije sklapanja Ugovora nisu na jasan i razumljiv način predočeni kriteriji promjene kamatne stope ni posebni rizici povezani s ugovaranjem valutne klauzule u CHF. Slijedom toga smatra da su navedene ugovorne odredbe nepoštene i ništetne. Nadalje navodi da su stranke 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu broj 1/2016, kojim je, prema

odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15.; dalje u tekstu: ZID ZPK/15), provedena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, ali smatra da provedena konverzija nije dovela do potpune restitucije niti predstavlja zapreku za ostvarivanje prava koja proizlaze iz ništetnosti odredbi osnovnog Ugovora.Budući da, prema navodima tužbe, ne raspolaže dokumentacijom potrebnom za utvrđivanje visine novčane tražbine, a ista se nalazi kod tuženice, zahtijeva da se tuženici naloži dostava kreditne dokumentacije potrebne za provođenje financijskog vještačenja, nakon čega će konačno odrediti visinu kondemnatornog zahtjeva. Takav način postavljanja zahtjeva temelji na odredbi članka 186.b stavka 3. ZPP.

2. Tuženica je u odgovoru na tužbu od 21. rujna 2023. osporila tužbu i tužbene zahtjeve u cijelosti, kako po procesnoj dopuštenosti tako i po osnovi i visini. Prvenstveno je prigovorila urednosti stupnjevite tužbe, navodeći da kondemnatorni zahtjev nije određen na način propisan člankom 186. ZPP te da nisu ispunjene pretpostavke za postavljanje manifestacijskog zahtjeva iz članka 186.b ZPP. Navodi da tužitelj prije podnošenja tužbe nije na odgovarajući način zatražio dostavu dokumentacije potrebne za određivanje visine tražbine, jer zahtjev od 9. lipnja 2023. nije sadržavao podatke koji bi omogućili identifikaciju predmetnog kreditnog odnosa, slijedom čega je predložila odbaciti tužbu, odnosno prethodno pozvati tužitelja na njezino uređenje. Podredno se upustila u raspravljanje o osnovanosti zahtjeva te osporila da je tužitelj dokazao svojstvo potrošača, ističući da je na njemu teret dokazivanja da je predmetni ugovor sklopio izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, kao pretpostavke za pozivanje na pravna utvrđenja iz kolektivnog spora. Istaknula je i prigovor zastare, smatrajući da se na novčano potraživanje tužitelja primjenjuje trogodišnji zastarni rok, a podredno da bi i primjenom općeg petogodišnjeg roka bila zastarjela sva potraživanja dospjela prije 13. lipnja 2018. U odnosu na učinke konverzije tuženica je navela da su stranke 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je, sukladno ZID ZPK/15, kredit s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Prema njezinu stajalištu, Dodatkom je uspostavljena nova pravna osnova između stranaka te je položaj tužitelja retroaktivno izjednačen s položajem korisnika odgovarajućeg EUR kredita, pri čemu su u izračun konverzije uključene sve dotadašnje uplate tužitelja, uključujući učinke promjena kamatne stope i tečaja. Slijedom toga smatra da nakon prihvaćanja konverzije tužitelj nema pravo zahtijevati ponovnu isplatu iznosa koje smatra preplaćenima na temelju ništetnih odredbi osnovnog Ugovora, jer bi takva isplata dovela do dvostrukog namirenja. U prilog tome pozvala se, među ostalim, na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Gos-1/2019, Revd-2021/2020 i Rev-1014/18 te na odluku Suda Europske unije C-567/20. Tuženica je osporila i pravo tužitelja na zatezne kamate od dana pojedinih uplata, navodeći da se ne može smatrati nepoštenim stjecateljem te da bi, i u slučaju osnovanosti glavnog potraživanja, zatezne kamate mogle teći tek od dana podnošenja zahtjeva za povrat. Protivila se provođenju financijskog vještačenja smatrajući da je prethodno potrebno riješiti pitanje postojanja pravne osnove zahtjeva, ali je, za slučaj da se vještačenje ipak provede, predložila da se njime obuhvate učinci promjene tečaja i kamatne stope te pravilnost provedene konverzije i iznos preplate priznate u konverziji. Konačno je predložila da se tužba odbaci, a podredno da se svi tužbeni zahtjevi odbiju kao neosnovani, uz obvezu tužitelja na naknadu parničnog troška.

3. Tuženica se podneskom od 24. travnja 2025. dodatno očitovala na učinke provedene konverzije, ostajući kod svih navoda i prigovora iz odgovora na tužbu.

Istaknula je da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu, kojim je kredit iz CHF konvertiran u EUR sukladno ZID ZPK/15, između stranaka uspostavljena nova pravna osnova s učinkom od početka ugovornog odnosa te da su u postupku konverzije uzete u obzir sve dotadašnje uplate tužitelja. Pozivajući se osobito na odluke Suda Europske unije C-567/20 te Vrhovnog suda Republike Hrvatske Gos-1/2019 i Rev-637/2019, navela je da više plaćeni iznosi nisu ostali u njezinoj imovini bez pravne osnove, već su uračunati u otplatu konvertiranog kredita, zbog čega je smatrala da tužitelju nakon provedene konverzije ne pripada pravo na njihovu ponovnu isplatu.

4. Tužitelj se podneskom od 24. srpnja 2025. očitovao na odgovor na tužbu i podnesak tuženice od 24. travnja 2025., osporavajući njezine prigovore u cijelosti. U odnosu na prigovor neurednosti stupnjevite tužbe naveo je da u vrijeme podnošenja tužbe nije raspolagao cjelokupnom dokumentacijom potrebnom za precizno određivanje visine novčane tražbine, zbog čega je zahtjev postavio u skladu s člankom 186.b stavkom 3. ZPP, uz obvezu njegova naknadnog određivanja nakon dostave potrebne dokumentacije i provođenja financijskog vještačenja. Istaknuo je da mu je tuženica nakon njegova zahtjeva dostavila samo dio kreditne dokumentacije te da bez cjelokupnih podataka i stručnog financijskog izračuna nije mogao odrediti visinu tražbine. U odnosu na svojstvo potrošača naveo je da je Ugovor sklopio kao fizička osoba radi izgradnje kuće, zbog čega je smatrao da je riječ o potrošačkom ugovoru, osobito imajući u vidu da je upravo na temelju ZID ZPK/15 provedena konverzija predmetnog kredita. Osporio je i prigovor zastare, pozivajući se na pravna shvaćanja prema kojima zastarni rok restitucijskih zahtjeva vezanih uz ništetne ugovorne odredbe počinje teći od pravomoćnosti odluka donesenih u postupku kolektivne zaštite potrošača. Nadalje je ustrajao kod stajališta da provedena konverzija nije zapreka utvrđenju ništetnosti odredbi osnovnog Ugovora niti ostvarivanju prava na restituciju, smatrajući da Dodatkom nisu u cijelosti otklonjene posljedice primjene nepoštenih ugovornih odredbi. Predložio je provođenje financijskog vještačenja radi utvrđivanja preplate po osnovi promjene kamatne stope i tečaja, razlike u glavnici te učinaka provedene konverzije, a nakon provedenog postupka predložio je usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

5. Tuženica se podneskom od 11. kolovoza 2025. očitovala na podnesak tužitelja od 24. srpnja 2025., ostajući kod navoda da su tužbeni i manifestacijski zahtjev neodređeni odnosno neosnovani. U odnosu na učinke konverzije ponovno je istaknula da tužitelj nakon sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu nema pravo na povrat iznosa preplaćenih primjenom odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pozivajući se pritom na noviju praksu Županijskog suda u Zagrebu te na pravna shvaćanja izražena u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Suda Europske unije. Posebno je osporila pozivanje tužitelja na odluku Rev-1096/2022, smatrajući da izraženo pravno shvaćanje nije usklađeno s ostalom praksom Vrhovnog suda Republike Hrvatske niti s odlukom Suda Europske unije C-567/20.

6. Rješenjem od 6. listopada 2025. djelomično je prihvaćen manifestacijski zahtjev tužitelja te je tuženici naloženo da u roku od 30 dana dostavi dokumentaciju vezanu uz Ugovor o namjenskom kreditu broj 3206301092, i to početni otplatni plan, pregled promjena kamatnih stopa, planove otplate s promjenama kamatne stope, promet po kreditu, tečajnu listu na dan korištenja kredita, obavijest o provedenoj konverziji, podatke o promjenama kamatne stope i visini anuiteta, planove otplate u CHF i EUR, opće uvjete poslovanja te specifikaciju uplata i prometa po kreditu. U preostalom dijelu,

kojim je tužitelj zahtijevao dostavu „sve druge dokumentacije potrebne vještaku za izradu nalaza i mišljenja“, zahtjev je odbijen kao neodređen.

6.1. Protiv navedenog rješenja tuženica je izjavila žalbu, osporavajući postojanje pretpostavki za prihvaćanje manifestacijskog zahtjeva. Županijski sud u Splitu rješenjem, poslovni broj Gž-2861/2025-2 od 8. prosinca 2025. žalbu je odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostupanjsko rješenje. Drugostupanjski sud pritom je izričito utvrdio da tužba po svojem sadržaju predstavlja stupnjevitu tužbu iz članka 186.b ZPP, kod koje pri podnošenju tužbe mora biti određen manifestacijski zahtjev, dok se kondemnatorni zahtjev za isplatu može konačno specificirati tijekom postupka, nakon što tužitelj pribavi potrebne podatke. Drugostupanjski sud je nadalje ocijenio da su u konkretnom slučaju ispunjene pretpostavke za prihvaćanje manifestacijskog zahtjeva, jer tužitelj nije raspolagao dokumentacijom potrebnom za određivanje novčane tražbine, dok se ona nalazila kod tuženice. Utvrđeno je i da je tužitelj prije podnošenja tužbe zatražio dostavu predmetne dokumentacije, da mu ona nije bila dostavljena te da bez tih isprava nije mogao specificirati kondemnatorni zahtjev.

6.2. Nakon pravomoćnosti odluke o manifestacijskom zahtjevu tuženica je podneskom od 3. travnja 2026. dostavila u spis dokumentaciju kojom je raspolagala, i to otplatni plan, promet po kreditu, pregled promjena kamatnih stopa, prihvat konverzije i izračun konverzije.

7. Podneskom od 7. rujna 2026., nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je konačno specificirao kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u skladu s rezultatima nalaza i mišljenja vještaka. Glavnim kondemnatornim zahtjevom zatražio je isplatu iznosa od 10.608,76 EUR po osnovi preplate nastale primjenom valutne klauzule u CHF, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne iznose preplate, dok je, za slučaj da glavni zahtjev ne bude prihvaćen, postavio eventualno kumulirani zahtjev za isplatu iznosa od 3.421,62 EUR na ime zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne pozitivne tečajne razlike do 30. rujna 2015., zajedno s daljnjim zateznim kamatama.

7.1. U dijelu kojim je, uz glavni kondemnatorni zahtjev, postavljen eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, došlo je do preinake tužbe. Tuženica se preinaci usprotivila, međutim raspravnim rješenjem od 2. listopada 2026. preinaka je dopuštena, jer su ocijenjene ispunjenima pretpostavke iz članka 190. stavka 2. i 3. ZPP. Naime, visina potraživanja koje je predmet eventualno kumuliranog zahtjeva mogla je biti određena tek nakon provedenog financijskog vještačenja, kojim je utvrđena visina zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne pozitivne tečajne razlike do 30. rujna 2015. Tužitelj je nakon primitka nalaza i mišljenja vještaka upravo u skladu s rezultatima tog dokaza odredio eventualni zahtjev u iznosu od 3.421,62 EUR. Pritom je uzeto u obzir da je ovaj postupak pokrenut stupnjevitom tužbom iz članka 186.b ZPP te da tužitelj prije pribave dokumentacije kojom je raspolagala tuženica i provođenja financijskog vještačenja nije mogao konačno odrediti visinu novčane tražbine. Županijski sud u Splitu je u rješenju, poslovni broj: Gž-2861/2025-2 od 8. prosinca 2025., donesenom upravo u ovom predmetu, utvrdio da se radi o stupnjevitoj tužbi kod koje se kondemnatorni zahtjev za isplatu određeno postavlja tijekom postupka nakon što tuženik dostavi potrebne podatke ili ih tužitelj pribavi na drugi način.

7.2. Osim toga, postavljanje eventualno kumuliranog zahtjeva uslijedilo je u okolnostima različitih pravnih shvaćanja izraženih u sudskoj praksi o učincima

konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF na restitucijska prava potrošača. Oba kondemnatorna zahtjeva proizlaze iz istog kreditnog odnosa, odnose se na posljedice primjene iste ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF te se temelje na rezultatima istog financijskog vještačenja. Stoga je dopuštanje preinake ocijenjeno svrsishodnim radi konačnog rješenja odnosa među strankama. Dopuštanje takve preinake ocijenjeno je svrsishodnim za konačno rješenje odnosa među strankama, budući da eventualni zahtjev proizlazi iz istog kreditnog odnosa, temelji se na učincima iste osporene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i na rezultatima istog financijskog vještačenja. Pritom je uzeto u obzir i da je člankom 188. stavkom 2. ZPP dopušteno međusobno povezane zahtjeve postaviti tako da sud o sljedećem odluči ako utvrdi da prethodno istaknuti zahtjev nije osnovan.

7.3. Slijedom toga, odlučeno je kao u točki I izreke rješenja.

8. Radi razjašnjenja, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je tijekom postupka pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu predmeta i to: ugovor o namjenskom kreditu: broj: 3206301092 od 8. ožujka 2006., Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju od 1. veljače 2016., izračun konverzije, otplatni plan, proveo financijsko vještačenje po vještaku Goranki Šmer Maraš iz Marimar d.o.o. te saslušao tužitelja u svojstvu parnične stranke.

9. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

10. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o namjenskom kreditu o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF te, posljedično tome, zahtjev za isplatu više plaćenog iznosa nastalog primjenom ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, a podredno zahtjev za isplatu uglavničenih zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne iznose preplate po toj osnovi do 30. rujna 2015.

11. Među strankama nije sporno da su 8. ožujka 2006. sklopile Ugovor o namjenskom kreditu, broj:3206301092, kojim je tuženica tužitelju odobrila kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 156.000,00 CHF, obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF na dan isplate kredita, s rokom otplate od 360 mjeseci. Ugovorena je početna redovna kamatna stopa od 4,50 % godišnje, promjenjiva sukladno odluci tuženice o kamatnim stopama, dok je kredit otplaćivan u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 782,09 CHF, obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF važećem na dan plaćanja. Ugovor je solemniziran 13. ožujka 2006. kod javnog bilježnika Franka Čerina pod brojem OU-249/06. Nije sporno ni da su stranke 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu broj 1/2016, na temelju ZID ZPK/15, kojim je provedena konverzija predmetnog kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu je izračun konverzije izrađen prema stanju kredita na dan 30. rujna 2015. Dodatak je solemniziran istoga dana kod javnog bilježnika Nansi Kopić pod brojem OV-1441/16.

12. Međutim, sporna je osnovanost tužbenih zahtjeva. Sporno je jesu li ništetne odredbe predmetnog Ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema jednostranoj odluci tuženice te valutna klauzula u CHF, kao i može li se tužitelj u ovom pojedinačnom sporu pozvati na pravomoćna utvrđenja iz presuda donesenih u

postupku kolektivne zaštite potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012, odnosno na odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. i Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. Sporno je i ima li tužitelj svojstvo potrošača, je li prilikom sklapanja Ugovora bio na odgovarajući način informiran o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF i promjenjive kamatne stope te je li se o tim ugovornim odredbama pojedinačno pregovaralo. Nadalje, sporno je kakve pravne učinke na restitucijska prava tužitelja proizvodi Dodatak Ugovoru o kreditu od 1. veljače 2016. kojim je provedena konverzija kredita iz CHF u EUR, odnosno je li tom konverzijom tužitelj u cijelosti obeštećen za učinke ništetnih ugovornih odredbi ili mu, unatoč provedenoj konverziji, pripada pravo na daljnju isplatu. U tom je okviru sporno pripada li mu po glavnom zahtjevu iznos od 10.608,76 EUR na ime pozitivnih tečajnih razlika ili, podredno, po eventualno kumuliranom zahtjevu iznos od 3.421,62 EUR na ime zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne pozitivne tečajne razlike do 30. rujna 2015. Sporno je i je li novčano potraživanje tužitelja zahvaćeno zastarom, kakav je učinak postupka kolektivne zaštite potrošača na tijek zastare pojedinačne tražbine, može li se tuženica u odnosu na obvezu plaćanja zateznih kamata smatrati poštenim stjecateljem te od kojeg trenutka tužitelju pripada pravo na zatezne kamate na dosuđeni novčani iznos.

13. U odnosu na osporeno svojstvo tužitelja kao potrošača, mjerodavna je odredba članka 3. točke 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03.; dalje: ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, prema kojoj je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njezinu zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13.1. Za ocjenu svojstva potrošača odlučna je svrha zbog koje je konkretan ugovor sklopljen, prema okolnostima koje su postojale u vrijeme njegova sklapanja. Sama činjenica da je fizička osoba istodobno obavljala određenu gospodarsku djelatnost nije dovoljna za isključenje svojstva potrošača ako konkretni pravni posao nije bio sklopljen u svrhu te djelatnosti.

13.2. Iz članka 6. predmetnog Ugovora proizlazi da je kredit odobren radi izgradnje kuće. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je kredit podigao radi izgradnje stambenog objekta u Puli-Pola, na adresi Šandaljska 30, koji predstavlja obiteljsku kuću u kojoj živi sa svojom obitelji te da tu nekretninu nikada nije iznajmljivao. Istodobno je naveo da je u vrijeme sklapanja Ugovora obavljao poslovnu djelatnost putem poslovnog subjekta INTRADOS d.o.o., koji se bavio kamenoklesarskim radovima, pri čemu je njegovo sjedište tada bilo na adresi Osječka 15, dok je na adresu Šandaljska 30 premješteno tek nekoliko godina kasnije.

13.3. Iskaz tužitelja u tom je dijelu prihvaćen kao vjerodostojan jer je u pogledu namjene kredita suglasan sadržaju Ugovora, a iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je kredit bio odobren radi financiranja njegove poslovne, trgovačke ili profesionalne djelatnosti. Naprotiv, ugovorena namjena kredita bila je izgradnja kuće za stanovanje tužitelja i njegove obitelji. Okolnost da je tužitelj u vrijeme sklapanja Ugovora obavljao gospodarsku djelatnost sama za sebe ne mijenja pravnu narav predmetnog ugovornog odnosa, osobito jer ta djelatnost u vrijeme sklapanja Ugovora nije bila vezana uz nekretninu koja se kreditom gradila.

13.4. Slijedom navedenog, tužitelj je predmetni Ugovor sklopio kao fizička osoba izvan svoje poslovne ili profesionalne djelatnosti te u predmetnom ugovornom odnosu ima svojstvo potrošača.

14. Budući da tužitelj ima svojstvo potrošača, na predmetni se odnos primjenjuju pravna utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite interesa i prava potrošača pokrenutog pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u predmetu P-1401/2012.

14.1. U tom je postupku u odnosu na Zagrebačku banku d.d. pravomoćno utvrđeno da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. u potrošačkim ugovorima o kreditu koristila ugovorne odredbe prema kojima je redovna kamatna stopa tijekom trajanja ugovorne obveze bila promjenjiva na temelju jednostrane odluke banke i njezinih internih akata, bez prethodnog pojedinačnog pregovaranja s potrošačima o egzaktnim parametrima i metodi njihova izračuna. U odnosu na valutnu klauzulu vezanu uz CHF pravomoćno je utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., jer prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora potrošači nisu bili u cijelosti informirani o parametrima potrebnima za donošenje informirane odluke o preuzimanju valutnog rizika. Predmetni Ugovor sklopljen je 8. ožujka 2006., dakle unutar oba relevantna razdoblja.

14.2. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., a potom i odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015. U odnosu na valutnu klauzulu odluka je postala pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., dok je o reviziji odlučeno odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

15. Prema članku 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom je prihvaćen zahtjev iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, pri čemu je sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj se osoba na njih pozove. Odgovarajući obvezujući učinak odluke donesene u postupku kolektivne zaštite potrošača propisan je i člankom 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 19/22., 59/23., 59/26.; dalje u tekstu: ZZP/22).

15.1. Stoga nije osnovan prigovor tuženice da se tužitelj na pravomoćna utvrđenja iz kolektivnog postupka ne može pozivati zato što novčano potraživanje ne ostvaruje po pravilima o naknadi štete, već po pravilima o stjecanju bez osnove. Odredbe članka 502.c ZPP i članka 126. ZZP/22 obvezujući učinak kolektivne odluke izrijekom propisuju i u pojedinačnom postupku radi isplate. Vezanost se pritom odnosi na pravno utvrđenje da je postupanjem trgovca došlo do povrede prava potrošača, odnosno na utvrđenu nepoštenost predmetnih ugovornih odredbi, dok se pravne posljedice njihove ništetnosti, uključujući obvezu vraćanja onoga što je na temelju takvih odredbi primljeno, prosuđuju prema pravilima obveznog prava o posljedicama ništetnosti i stjecanju bez osnove.

16. Vezanost pravnim utvrđenjima iz kolektivnog postupka ne isključuje razmatranje tvrdnje trgovca da su u konkretnom ugovornom odnosu postojale posebne okolnosti zbog kojih se s potrošačem o određenoj ugovornoj odredbi ipak pojedinačno pregovaralo ili mu je prije sklapanja ugovora pružena takva razina informacija koja mu je omogućavala razumjeti stvarne ekonomske posljedice prihvaćene ugovorne odredbe.

16.1. Tuženica nije dokazala da se o spornim ugovornim odredbama s tužiteljem pojedinačno pregovaralo. Tužitelj je iskazao da je tekst Ugovora sastavila tuženica i predala mu ga na potpis te da nije mogao utjecati na pojedine ugovorne odredbe. Sama okolnost da je Ugovor pročitao prije potpisivanja i da mu je bilo poznato da ugovara promjenjivu kamatnu stopu ne znači da je o sadržaju te odredbe pojedinačno pregovarao niti da su mu bili objašnjeni kriteriji i način njezine buduće promjene.

16.2. Tužitelj je iskazao da mu je djelatnik tuženice objasnio da bi moglo doći do povećanja kamatne stope, ali ne u opsegu u kojem je do povećanja kasnije stvarno došlo, dok mu mehanizam njezine promjene i parametri na temelju kojih će se kamatna stopa mijenjati nisu bili objašnjeni. Činjenica da je znao da ugovara promjenjivu kamatnu stopu stoga sama po sebi ne znači da je sporna ugovorna odredba bila transparentna niti da je o njoj pojedinačno pregovarano.

16.3. Jednako vrijedi i za valutnu klauzulu. Tužitelj je naveo da mu je kredit vezan uz CHF preporučio djelatnik tuženice zbog tada povoljne kamatne stope, ali da mu nisu objašnjeni posebni rizici povezani s tom valutom niti moguće posljedice znatne promjene tečaja na visinu anuiteta i ukupnu kreditnu obvezu. Samo saznanje da je kredit vezan uz CHF nije dovoljno za zaključak da je tužitelj mogao procijeniti stvarne ekonomske posljedice takvog ugovaranja.

17. Neosnovano je stoga i pozivanje tuženice na dopuštenost valutne klauzule kao instituta. Sama činjenica da je ugovaranje valutne klauzule dopušteno ne znači da konkretna ugovorna odredba ne podliježe ocjeni nepoštenosti. Zakonom nije određeno da obveza mora biti vezana upravo uz CHF niti je zakonom unaprijed određen sadržaj predmetne ugovorne odredbe, raspodjela valutnog rizika ili opseg informacija koje trgovac mora pružiti potrošaču.

18. Slijedom navedenoga, odredba Ugovora kojom je promjena redovne kamatne stope prepuštena jednostranoj odluci tuženice bez unaprijed određenih objektivnih parametara i metode njihove primjene te odredbe kojima su glavnica i anuiteti kredita vezani uz CHF bez prethodnog potpunog informiranja tužitelja o stvarnom opsegu valutnog rizika nepoštene su i ništetne, zbog čega su osnovani deklaratorni zahtjevi sadržani u točkama I i II izreke.

19. Pravne posljedice ništetnosti prosuđuju se prema odredbama Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05.; dalje u tekstu: ZOO). Prema članku 323. stavku 1. ZOO svaka je ugovorna strana u slučaju ništetnosti dužna vratiti drugoj ono što je na temelju takvog ugovora primila, dok iz članka 1111. ZOO proizlazi obveza vraćanja onoga što je bez pravne osnove prešlo iz imovine jedne osobe u imovinu druge. Kada ne bi bilo naknadno provedene zakonske konverzije, posljedica ništetnosti spornih ugovornih odredbi bila bi pravo tužitelja na povrat iznosa koje je njihovom primjenom platio više od onoga što bi bio dužan platiti bez njihove primjene.

Međutim, na konačni opseg novčane tražbine u ovoj pravnoj stvari odlučno utječe Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija u skladu sa ZID ZPK/15.

20. Valjanost samog Dodatka nije dovedena u pitanje ništetnošću spornih odredbi osnovnog Ugovora. Sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 predstavlja zasebnu pravnu osnovu i proizvodi pravne učinke i u slučaju ništetnosti odredbi osnovnog Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Stoga utvrđenje ništetnosti spornih odredbi osnovnog Ugovora i njihovih kasnijih izmjena ne dovodi u pitanje valjanost i pravne učinke Dodatka kojim je provedena zakonska konverzija.

21. Radi utvrđenja visine preplaćenih iznosa, na njih nastalih zakonskih zateznih kamata te učinaka provedene konverzije provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Goranki Šmer Maraš. Vještak je utvrdio da pozitivne razlike nastale primjenom promjenjive kamatne stope iznose 7.228,18 EUR, dok pozitivne tečajne razlike, izračunate u odnosu na početni tečaj kredita, iznose 10.608,76 EUR. Zakonske zatezne kamate obračunate na pojedinačne pozitivne tečajne razlike od njihova nastanka do 30. rujna 2015. iznose 3.421,62 EUR, dok ukupne zakonske zatezne kamate obračunate na pozitivne preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i tečaja do tog dana iznose 8.006,74 EUR.

21.1. Vještak je nadalje utvrdio da su pri obračunu konverzije uzete u obzir sve kunske uplate koje je tužitelj do 30. rujna 2015. izvršio po stvarno otplaćivanom kreditu s valutnom klauzulom u CHF, uključujući i uplate koje su sadržavale učinke povećanja tečaja CHF i promjene kamatne stope. U postupku konverzije tužitelju je utvrđena preplata u iznosu od 521,82 EUR, namijenjena podmirenju do 50 % budućih dospijevajućih anuiteta konvertiranog kredita.

21.2. Analizom dokumentacije vezane uz provedenu konverziju vještak je utvrdio da je izračun konverzije proveden u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Istodobno je s financijskog aspekta utvrdio da, uspoređujući provedenu konverziju s početnim parametrima CHF kredita, tužiteljeva obveza nije svedena na iznos koji bi proizlazio iz primjene početno ugovorene kamatne stope i početnog tečaja. Navedeno posljednje utvrđenje predstavlja financijsku usporedbu dvaju modela otplate, dok je pitanje kakve pravne učinke takva razlika proizvodi nakon zakonske konverzije pitanje primjene materijalnog prava.

21.3. Nalaz i mišljenje prihvaćen je u dijelu financijsko-matematičkih utvrđenja kao stručni, obrazloženi i zasnovani na dokumentaciji predmetnog kreditnog odnosa. Tuženica matematičkom izračunu vještakinje nije prigovorila, već je osporavala pravnu osnovu zahtjeva tužitelja i pravni učinak provedene konverzije na tako utvrđene iznose, dok je tužitelj u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje.

22. Za ocjenu pravnih učinaka provedene konverzije odlučno je pravno shvaćanje proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u presudi i rješenju poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. Prema tom pravnom shvaćanju, potrošač koji je na temelju ZID ZPK/15 sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu konvertirao kredit s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, ali mu pripadaju zakonske zatezne kamate na pojedinačne preplaćene iznose od njihova plaćanja do dana

prestanka obveze provedenom konverzijom, odnosno do 30. rujna 2015., i to u punom iznosu, bez oduzimanja preplate utvrđene u postupku konverzije.

22.1. Takvo razlikovanje posljedica konverzije proizlazi iz samog načina na koji je konverzija provedena. Stvarno izvršene uplate po kreditu s valutnom klauzulom u CHF uzete su u obzir pri rekonstrukciji kreditnog odnosa kao da je tužitelj od početka koristio odgovarajući kredit s valutnom klauzulom u EUR. Stoga iznosi koji su prije konverzije bili plaćeni više zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi nakon provedene konverzije više ne ostaju u imovini tuženice bez pravne osnove na način koji bi opravdavao njihovu ponovnu isplatu. Međutim, zakonske zatezne kamate koje su do 30. rujna 2015. nastale na pojedinačne preplaćene iznose nisu bile obuhvaćene zakonskim obračunom konverzije niti su uređene odredbama ZID ZPK/15, zbog čega taj dio tražbine ostaje izvan učinaka konverzije. Upravo je takvo razlikovanje između glavnice preplaćenih iznosa i do konverzije nastalih zateznih kamata prihvatilo prošireno vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

22.2. Vještak je, postupajući prema zadatku, prikazao i obračun u kojem je od ukupno obračunatih zakonskih zateznih kamata do 30. rujna 2015. oduzeo iznos od 521,82 EUR, koliko je tužitelju priznato kao preplata u postupku konverzije. Prema pravnom shvaćanju proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci Rev-457/2025-21, zakonske zatezne kamate nastale na pojedinačne preplaćene iznose do 30. rujna 2015. pripadaju potrošaču u punom iznosu, bez oduzimanja preplate utvrđene konverzijom. Budući da tužitelj eventualno kumuliranim zahtjevom potražuje isključivo zakonske zatezne kamate obračunate na pozitivne tečajne razlike u iznosu od 3.421,62 EUR, preplata od 521,82 EUR ne umanjuje navedenu tražbinu.

23. Primjenom navedenog pravnog shvaćanja na predmetni ugovorni odnos, glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev nije osnovan. Tužitelj tim zahtjevom potražuje isplatu 10.608,76 EUR, koliko prema nalazu i mišljenju vještakinje iznose pozitivne tečajne razlike nastale usporedbom stvarno plaćenih anuiteta s anuitetima obračunatim primjenom početnog tečaja. Međutim, riječ je upravo o iznosima sadržanima u stvarno izvršenim uplatama tužitelja do 30. rujna 2015., koje su uzete u obzir prilikom provedbe zakonske konverzije.

23.1. Budući da je vještačenjem utvrđeno da je konverzija provedena u skladu sa ZID ZPK/15 te da su sve tužiteljeve uplate po CHF kreditu do 30. rujna 2015., uključujući i one izvršene primjenom povećanog tečaja CHF, uključene u obračun konverzije, ne postoji osnova da se isti iznosi tužitelju ponovno isplate na temelju članka 1111. ZOO-a. Njihova ponovna isplata značila bi da se isti imovinski učinak priznaje tužitelju drugi put, unatoč tome što je već uzet u obzir pri zakonskom preuređenju kreditnog odnosa. Takav bi rezultat bio protivan pravnim učincima konverzije kako ih je odredilo prošireno vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Na navedeno ne utječe činjenica da je vještakinja, uspoređujući položaj tužitelja nakon provedene konverzije s hipotetskim položajem u kojem bi se nalazio primjenom početnih parametara CHF kredita, s financijskog aspekta utvrdila da provedena konverzija nije njegovu obvezu svela na iznos koji bi proizlazio iz početno ugovorene kamatne stope i početnog tečaja. Takvo financijsko utvrđenje samo po sebi ne određuje pravni opseg restitucije nakon konverzije. Odlučno je da je sama konverzija provedena u skladu sa ZID ZPK/15 i da joj pravni poredak priznaje učinke koji proizlaze iz posebnog zakonskog modela konverzije.

23.2. Slijedom toga, glavni kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 10.608,76 EUR, zajedno sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose koji čine navedenu glavnicu, valjalo je odbiti kao neosnovan, kako je odlučeno u točki III izreke.

24. Eventualno kumulirani kondemnatorni zahtjev osnovan je u dijelu kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 3.421,62 EUR. Navedeni iznos predstavlja uglavničene zakonske zatezne kamate obračunate na pojedinačne pozitivne tečajne razlike do 30. rujna 2015. Vještak je taj iznos utvrdio zasebnim obračunom, a tuženica matematičkoj pravilnosti izračuna nije prigovorila. Prema članku 1115. ZOO, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi te platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten, od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Međutim, pitanje prava potrošača na zatezne kamate na preplaćene iznose za razdoblje do provedene konverzije neposredno je razriješeno pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženim u odluci Rev-457/2025-21, prema kojem potrošaču te kamate pripadaju na pojedinačne preplaćene iznose do dana prestanka obveze provedenom konverzijom, odnosno do 30. rujna 2015. Stoga nije prihvaćen prigovor tuženice da bi zatezne kamate na preplaćene iznose mogle teći tek od dana podnošenja zahtjeva za njihov povrat.

25. Kako iznos od 3.421,62 EUR predstavlja upravo zbroj zakonskih zateznih kamata na pozitivne tečajne razlike nastalih do 30. rujna 2015., a te kamate nisu bile obuhvaćene obračunom konverzije niti se umanjuju za iznos preplate priznate konverzijom, eventualno kumulirani zahtjev u tom je dijelu osnovan. Stoga je tuženici naloženo isplatiti tužitelju iznos od 3.421,62 EUR.

25.1. Pritom je vještakinja utvrdila da ukupne zakonske zatezne kamate na pozitivne preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i tečaja do 30. rujna 2015. iznose 8.006,74 EUR, od čega se iznos od 3.421,62 EUR odnosi na kamate obračunate na pozitivne tečajne razlike. Međutim, tužitelj eventualno kumuliranim zahtjevom zahtijeva isključivo potonji iznos, pa je, sukladno članku 2. stavku 1. ZPP, odlučeno u granicama tako postavljenog zahtjeva.

25.2. Nije osnovan ni prigovor tuženice da bi pri utvrđivanju predmetne tražbine trebalo uračunati razdoblja u kojima je tužitelj zbog kretanja tečaja plaćao anuitete niže od onih koji bi proizlazili iz početnog tečaja. Eventualno kumuliranim zahtjevom potražuju se zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose koje je tužitelj stvarno platio više od obveze obračunate prema početnom tečaju. Razdoblja u kojima takve preplate nije bilo ne predstavljaju sama po sebi tražbinu tuženice kojom bi se umanjivale već nastale zatezne kamate na pojedinačne pozitivne preplate.

26. Nije osnovan prigovor zastare navedene tražbine. Tužitelj je već tužbom podnesenom 13. lipnja 2023. zahtijevao povrat iznosa plaćenih na temelju ništetne valutne klauzule zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne preplaćene iznose, uz izričit navod da njihovu konačnu visinu u tom trenutku ne može odrediti bez dokumentacije kojom raspolaže tuženica i bez provođenja financijskog vještačenja. Kolektivni postupak u odnosu na ništetnost valutne klauzule pravomoćno je okončan presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., dok je predmetna tužba podnesena 13. lipnja 2023., dakle prije proteka općeg petogodišnjeg zastarnog roka.

26.1. Na navedeno ne utječe okolnost da je iznos od 3.421,62 EUR tek podneskom od 7. rujna 2026. uglavničen i postavljen kao eventualno kumulirani zahtjev. Time nije uveden novi kreditni odnos, nova ništetna ugovorna odredba niti nove pojedinačne uplate, već je nakon financijskog vještačenja u apsolutnom iznosu izražen dio kamatnog potraživanja koje je po istoj činjeničnoj osnovi bilo obuhvaćeno već izvornom tužbom. Procesnopravna okolnost da je postavljanje takvog samostalno formuliranog eventualnog zahtjeva predstavljalo preinaku tužbe ne znači sama po sebi da se radi o tražbini koja je za potrebe zastare prvi put istaknuta tek 7. rujna 2026. Tužitelj je već u tužbi zahtijevao zakonske zatezne kamate na iste pojedinačne preplate te je učinak prekida zastare nastupio podnošenjem tužbe.

26.2. Ne dovodi do drukčijeg zaključka ni pozivanje tuženice na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-1111/2025-2. U toj se odluci razmatrala procesna situacija u kojoj je glavna tražbina već bila podmirena, a potom je naknadno postavljen novi samostalni zahtjev za isplatu dospjelih zateznih kamata na već plaćenu glavnicu. U ovoj pravnoj stvari tužitelj je od samog početka iste parnice zahtijevao i povrat više plaćenih iznosa i zakonske zatezne kamate koje su na njih nastale. Naknadno pravno razgraničenje prema kojem učinak konverzije isključuje povrat glavnice, ali ne i do konverzije nastale zatezne kamate, ne mijenja identitet kamatne tražbine koja je već bila obuhvaćena tužbom. Tuženica je upravo na toj odluci temeljila prigovor da je iznos od 3.421,62 EUR nova samostalna tražbina, što nije prihvaćeno iz navedenih razloga.

26.3. Iz istih razloga nije prihvaćeno ni stajalište tuženice da je tražbina od 3.421,62 EUR zastarjela primjenom trogodišnjeg roka iz članka 226. ZOO samo zato što su kamate, nakon učinka konverzije na glavnicu, izražene kao zaseban novčani iznos. Predmetna tražbina nije prvi put ostvarivana nakon prestanka glavne obveze u novom postupku, već je riječ o dijelu pravne zaštite zatražene već pravodobno podnesenom tužbom. Prigovor zastare stoga je ocijenjen neosnovanim.

27. Drukčije je glede daljnjih zakonskih zateznih kamata na iznos od 3.421,62 EUR. Taj iznos predstavlja do 30. rujna 2015. dospjele i neisplaćene zatezne kamate koje su podneskom od 7. rujna 2026. izražene u apsolutnom iznosu i zatražene kao glavno potraživanje eventualno kumuliranog zahtjeva. Na takav se iznos primjenjuje članak 31. stavak 2. ZOO, prema kojem se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Riječ je o tzv. procesnim kamatama. Isto je pravno pitanje Vrhovni sud Republike Hrvatske posebno istaknuo u odluci Rev-457/2025-21.

27.1. Okolnost da je tražbina zakonskih zateznih kamata bila obuhvaćena već izvornom tužbom odlučna je za pitanje zastare, ali nije odlučna za početak tijeka daljnjih zateznih kamata na njihov uglavničeni iznos. Naime, sve do podneska od 7. rujna 2026. zakonske zatezne kamate na pojedinačne preplate bile su zahtijevane kao sporedno potraživanje, dok je tek tim podneskom njihov zbroj od 3.421,62 EUR izražen u apsolutnom iznosu i zatražen kao samostalna glavna tražbina eventualno kumuliranog zahtjeva.

27.2. Slijedom toga, na iznos od 3.421,62 EUR tužitelju, sukladno članku 31. stavku 2. ZOO, pripadaju daljnje zakonske zatezne kamate od 7. rujna 2026., kao dana kada je sudu podnesen zahtjev za isplatu tako uglavničenog iznosa, pa do isplate.

27.3. Stoga nije osnovan zahtjev tužitelja za daljnje zakonske zatezne kamate na iznos od 3.421,62 EUR za razdoblje od 13. lipnja 2023. do 6. rujna 2026.

28. Prema tome, nakon što je glavni kondemnatorni zahtjev za isplatu 10.608,76 EUR ocijenjen neosnovanim, odlučeno je o eventualno kumuliranom zahtjevu te je tuženici naloženo isplatiti tužitelju 3.421,62 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 7. rujna 2026. do isplate, dok je zahtjev za zatezne kamate na taj iznos za razdoblje od 13. lipnja 2023. do 6. rujna 2026. odbijen kao neosnovan, kako je odlučeno u točkama III, IV i V izreke presude.

29. Odluka o troškovima postupka temelji se na člancima 154. i 155. ZPP-a u svezi s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23., 107/25.; dalje: OT). Tužitelj je u cijelosti uspio s deklaratornim zahtjevima, dok je u odnosu na kondemnatorni dio tužbe glavni zahtjev odbijen, a eventualno kumulirani zahtjev za isplatu iznosa od 3.421,62 EUR prihvaćen, osim u dijelu zahtijevanih procesnih kamata. Budući da zbog raspravljanja i odlučivanja o glavnom kondemnatornom zahtjevu nisu nastali posebni troškovi koji ne bi nastali i radi odlučivanja o eventualno kumuliranom zahtjevu, tužitelj se, s obzirom na prihvaćanje eventualno kumuliranog zahtjeva, smatra uspjelim u sporu. Takvo pravno shvaćanje izraženo je i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-451/2022-2 od 3. listopada 2023., prema kojem se, kada je glavni tužbeni zahtjev odbijen, a podredni eventualno kumulirani zahtjev prihvaćen, pri čemu zbog glavnog zahtjeva nisu nastali posebni troškovi, tužitelj smatra u cijelosti uspjelim u sporu. Nadalje, tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu eventualno kumuliranog zahtjeva koji se odnosi na početak tijeka procesnih kamata, zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi, pa mu primjenom članka 154. stavka 5. ZPP pripada pravo na naknadu potrebnih troškova postupka u cijelosti.

29.1. Tužitelju, koji je zastupan po punomoćniku iz reda odvjetnika, priznat je trošak i to za sastav tužbe od 13. lipnja 2023. u visini od 100 bodova (Tbr. 7/1. OT), za sastav podnesaka od 24. srpnja 2025., 7. rujna 2026. i 25. rujna 2026. u visini od po 100 bodova, odnosno ukupno 300 bodova (Tbr. 8/1. OT), te trošak pristupa na ročišta od 3. rujna 2025. i 2. listopada 2026. u visini od po 100 bodova, odnosno ukupno 200 bodova (Tbr. 9/1. OT), što ukupno iznosi 600 bodova, a što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) iznosi 1.200,00 EUR. Istom pripada i PDV od 25 % (Tbr. 46. OT) u iznosu od 300,00 EUR, kao i trošak uplaćenog predujma za provedbu financijskog vještačenja u iznosu od 800,00 EUR, odnosno ukupno 2.300,00 EUR.

29.2. Tužitelju nije priznat trošak sastava odgovora na žalbu od 27. listopada 2025., budući da je o tom trošku već odlučeno pravomoćnim rješenjem Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: Gž-2861/2025-2 od 8. prosinca 2025., kojim je njegov zahtjev za naknadu tog troška odbijen. Nije mu priznat ni zatraženi trošak zastupanja na ročištu za objavu presude, jer na isto nije pristupio.

29.3. Prema tome, naloženo je tuženici da tužitelju naknadi parnični trošak u visini od 2.300,00 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 6. studenoga 2026., kao dana donošenja presude, sukladno članku 151. stavku 3. ZPP pa do isplate, po stopi iz članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., 69/26.) uvećanoj za tri postotna poena. U preostalom dijelu, iznad dosuđenog iznosa

od 2.300,00 EUR do zatraženog iznosa od 2.550,00 EUR, zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška odbijen je kao neosnovan.

29.4. Budući da tuženici, s obzirom na uspjeh stranaka u postupku i primjenu članka 154. stavka 5. ZPP, ne pripada pravo na naknadu parničnog troška, njezin zahtjev za naknadu troška u iznosu od 1.500,00 EUR odbijen je u cijelosti.

30. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude i rješenja.

U Pazinu, 6. studenog 2026.

Sudac:
Luka Zenić

Dokument je elektronički potpisan:
Luka Zenić
Vrijeme potpisivanja:
06-11-2026
08:33:42

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U PAZINU
2.5.4.97=#0C1156415448522D323736373234363132373 6
OU=Signature
S=Zenić
G=Luka
CN=Luka Zenić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa od dana održavanja ročišta na kojem se presuda i rješenje objavljuju, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu bez obzira na to što nije na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude i rješenja, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda i rješenje objavljuju.

Žalba se podnosi pisano u 3 (tri) istovjetna primjerka (osim ako se podnosi elektroničkom komunikacijom), putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. Tuženici po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-bccf3**

Kontrolni broj: **076fc-da85c-66f89**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Luka Zenić, O=OPĆINSKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.